

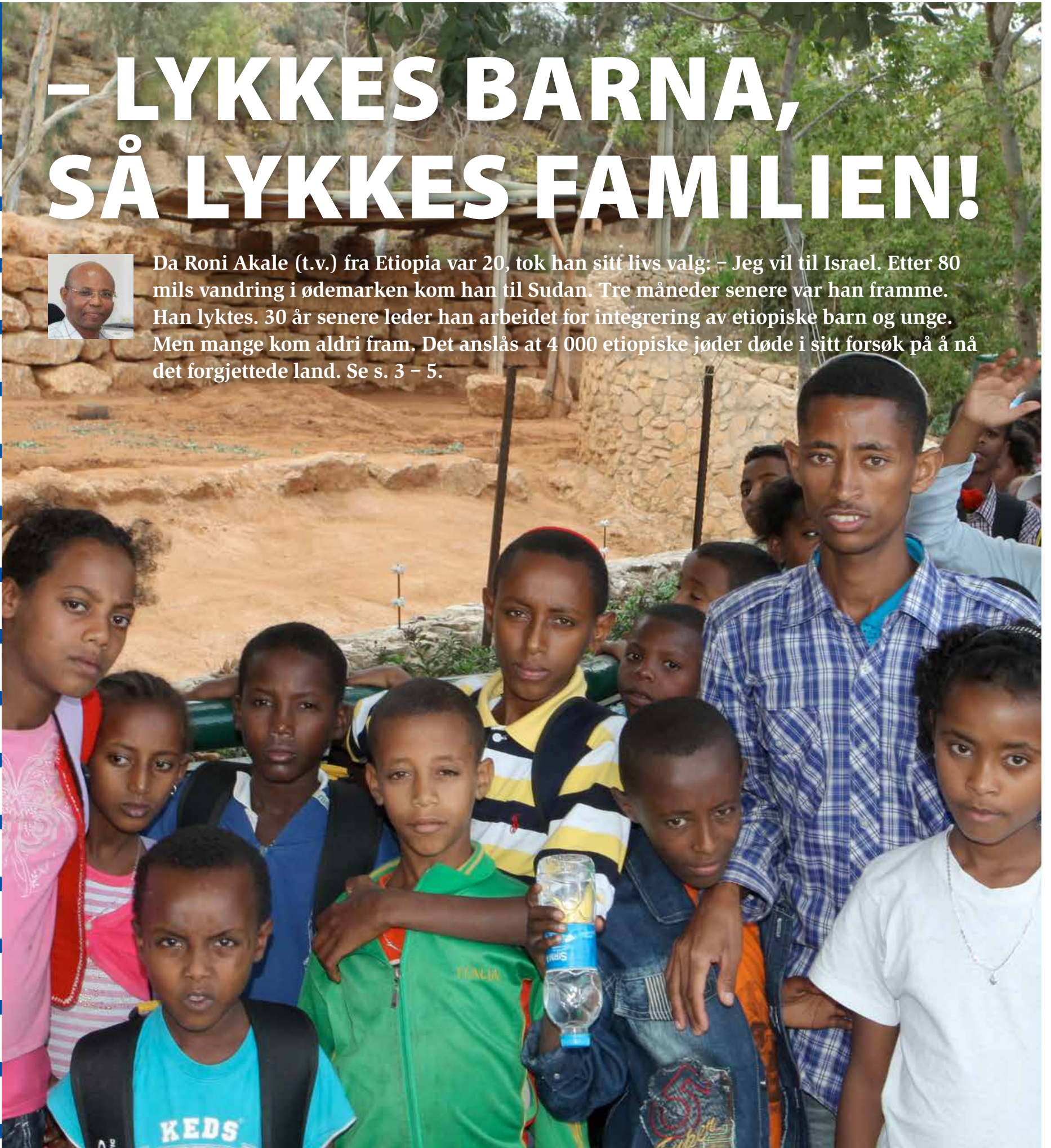
HJELP JØDENE HJEM

WWW.HJHOME.ORG • INFORMASJONSAVIS JUNI 2013

– LYKKES BARNNA, SÅ LYKKES FAMILIEN!

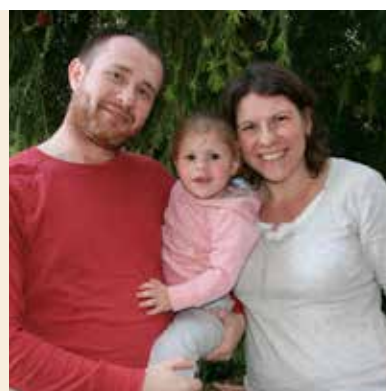

Da Roni Akale (t.v.) fra Etiopia var 20, tok han sitt livs valg: – Jeg vil til Israel. Etter 80 mils vandring i ødemarken kom han til Sudan. Tre måneder senere var han framme. Han lyktes. 30 år senere leder han arbeidet for integrering av etiopiske barn og unge. Men mange kom aldri fram. Det anslås at 4 000 etiopiske jøder døde i sitt forsøk på å nå det forgjettede land. Se s. 3 – 5.

▶ BEKJEMPER VOLD OG HÅPLØSHET I LOD

Lod er en fattig by med høy kriminalitet. – Nå har gode krefter gått sammen for en endring, forteller Valeria Volodarsky (bildet), ungdomsinstruktør ved en av fritidsklubbene. Se s 6 - 7.

▶ – MITT LIVS STØRSTE EVENTYR

Rita (30) fra Minsk emigrerte som 18-åring. Noen harde tak har det vært. Men hun gleder seg over hverdagen som sykepleier, kona til David og mor til datteren Noa (2) Se s 8 – 9.

Kuldegufs og fønvind

Kjære giver!

Denne lederen er skrevet rett før Shavuot og Pinsen mens det fortsatt er surt og kaldt, og vi drømmer om varmere vår og om sommer. Når dere får avisen, får vi håpe at varmen har kommet slik at dere kan gå en varm og god sommerferie i møte. Ferien er en tid for hvile og ro, men også en god tid for å møte venner og familie. Jeg håper dere kan fortelle andre om vårt arbeid, slik at vi på den måten kan få nye givere og kunne hjelpe enda flere.

Ekstra kaldt ble det i slutten av april da det ble kjent at Norges største arbeidstakerorganisasjon, LO, hadde besluttet at en av parolene i førstemaitoget skulle være «Boikott Israel!». Det er forstemmende. Ett eneste land vil de boikotte, Israel, det eneste reelle demokratiet i Midtøsten, det eneste landet området hvor arbeidstakerne har reell organisasjonsfrihet og sterke fagforeninger, hvor innbyggerne har trosfrihet, hvor kvinner er likestilte. Alle andre land er tydeligvis bedre, Nord Korea, Iran, Syria, bare for å nevne noen få hvor ingen av disse rettighetene finnes, hvor mennesker drepes for å skifte tro hvis det er bort fra Islam. Til gjengjeld var det gledelig å se at mange tusen sluttet seg til Med Israel For Freds Facebook-aksjon mot boikotten. Hver gang det oppfordres til slik boikott, gjør jeg en ekstra innsats når jeg er ute og handler for å finne israelske varer, og det vet jeg at mange andre også gjør. Se etter israelske produkter når dere er ute og handler, og kjøp dem hvis dere kan!

Våren er heldigvis ikke bare kald. Det varmer mye å vite at gaveinngangen er meget god, og at vi ved alle de mange større mindre gaver, som alle er like viktige, klarer å holde vårt budsjett. Et ekstra streif av fønvind kom forleden dag da jeg for fikk beskjed fra vårt kontor om at en av våre givere ønsket å gi hele ett hundre tusen kroner til vårt arbeid. Det er helt fantastisk, og jeg vet nå at vi kan hjelpe enda flere. Vi kan til gjengjeld få takke giveren ved å hedre med hennes navn på vårt minnested, Eikestien, i Jerusalems Botaniske Hage. Du kan lese litt mer om dette minnestedet inne i avisen.

Vi er, som dere sikkert har sett, på Facebook, og hvis dere selv er på nettet, håper jeg dere vil trykke for at dere liker oss og ikke minst at dere kan sende en oppfordring til alle andre dere kjenner som bruker internett om å besøke oss både på Facebook og på vår hjemmeside. På denne måten håper vi særlig å kunne nå nye grupper med yngre givere og informere flere om alle de flotte prosjektene som vi ved deres hjelp kan støtte.

Vi ønsker dere alle en riktig god sommer og takker for all den hjelp og støtte dere gir Israel og det jødiske folk!

AV ØYVIND BERNATEK,
STYRELEDER I HJH

Se etter israelske produkter når dere er ute og handler, og kjøp dem hvis dere kan!

ØYVIND BERNATEK

➤ Faksimile fra MIFFs Facebookside

Har du flyttet? Skal du flytte?

Husk å melde fra til oss om adresseforandring!

Gaver til HJH gir rett til skattefradrag

Hvis du ønsker skattefradrag for dine gaver, må du sende oss ditt fulle personnummer eller ringe det inn. Du behøver bare å gjøre det en gang. Vi kjører ikke vårt register mot offentlig myndighet av hensyn til personvernet.

HJELP JØDENE HJEM

INFORMASJONSAVIS JUNI 2013

Holbergs plass 4, 0166 Oslo
Telefon: 22 36 21 70
Telefax: 22 36 33 74
E-Post: post@hjhome.org
Internett: www.hjhome.org

Post- og bankgiro:
3000 21 42828

I redaksjonen: Øyvind Bernatek,
Eli Finsveen, Rebekka Rødner og
Torbjørn Ekroll

Trykkeri: Schibsted Trykk, avd.
Kokstad
Forsidefoto, øverst: Jewish Agency

Bak HJH står:

Det norske Baptistsamfunn,
Det Norske Misjonsforbund,
Den Evangelisk Lutherske Frikirke,
Fellesinnsamlingen for Israel/Magbit,
Den Norske Israelsmisjon,
Norge-Israelforeningene,
Med Israel For Fred,
Ordet og Israel,
Det Mosaiske Trossamfund,
De Frie Evangeliske Forsamlinger,
Komiteen for jødene i ex-Sovjet

› Den gamle terminalbygningen på Ben Gurion er rammen for 52 etiopieres første og nattlige møte med Israel.

Flight 404 Ethiopian Air fra Addis Adeba

“Nå står jeg utenfor hotellet – hvit Mazda.” SMSen tikket inn kl 01:00 om natten. Straks etter kjører jeg sammen med direktør for Europa-avdelingen i Keren Hayesod, rabbiner Ari Abramowitz ut av Jerusalem i retning Ben Gurion flyplassen. Trafikken er overraskende tett, luften er svært kjølig denne marsnatten.

TEKST ELI FINSVEEN
FOTO MAAYAN NAVON OG KEREN HAYESOD

Vi skal være med på å ta imot 52 nye immigranter fra Etiopia. På flyplassen venter Maayan Navon, ansvarlig for mottaket av denne gruppen som kommer med ordinært rute-fly. I ventehallen står forventningsfulle slektninger, venner og kontaktpersoner – det er overraskende mye aktivitet her klokken to om natten.

Sammen med Maayan venter tolv evangeliske kristne fra Hamburg. De er også Keren Hayesods gjester, som jeg. Vi har alle sett fram til å få ønske en immigrantgruppe fra Etiopia velkommen.

Forsinket fly

Vi blir nøye kontrollert og slipper så inn bakveien, forbi bagasjebånd og passkontroll, inn i området der reisende kommer gående fra flyene. Her får vi beskjed om å vente. De tyske gjestene har med smågaver og øver på et innslag som de har laget for å glede de nyankomne etiopierne. Flyet er forsinket, men det er mye å se på, bølge etter bølge med reisende kommer, mange ortodokse fra forskjellige steder i Øst-Europa som skal samles for å markere dødsdagen til menighetens grunnlegger, - familier med mange barn på vei hjem fra familiebesøk i USA.

Endelig kommer beskjeden – “De har landet” og vi går ut på rullebanen gjennom en sidedør. Det er disig og småkaldt, men brått kommer en buss ut av nattemørket og vi får komme på. 52 slitne immigranter i

finstasen smiler sjenerte til oss etter mange timers reise. De tolv fra Hamburg stiller seg opp bak i bussen og synger israelske sanger vi alle kjenner – og nå smiler mange fra øre til øre – dette er stas!

Vi kjører noe som føles svært lenge og kommer til slutt til den gamle terminalbygningen, hvor vi alle går inn. Folk blir bedt om å sette seg. Det står vann på flaske og sandwicher pakket i cellofan på bordene. Immigrantene rører det ikke, før de får vite at det er bare å forsyne seg. Mat pakket i slike poser er noe nytt, så turlederne må vise hvordan man åpner dem.

Tre generasjoner

Gruppen består av familier – i noen tilfeller tre generasjoner, og enslige. De enslige er mest unge gutter. Alle venter nå spent på å bli kalt inn på immigrasjonskontoret der de får ID-kort, helseforsikringskort og annen informasjon. I mellomtiden synger vennene fra Tyskland, viser sine danser, synger og spiller fløyte. Og de deler ut smågaver, særlig er ballonger til barna svært populært. Ventetiden er lang for de små, men de utforsker lokalet, leker med sine nye venner og virker mindre slitne enn sine foreldre.

Når alle formaliteter er overstått, går immigrantene inn i fire forskjellige busser. De mest barnerike familiene skal til mottakscenteret IBIM utenfor Sderot, stedet som HJHs givere støtter. Mindre familier har en to og en halv times busstur foran seg til et senter nord for Naharia, opp mot den libanesiske grensen. De enslige drar til to forskjellige senter i det sentrale Israel.

Klokken er 4.15. Dagen i Israel begynner snart, men dagen har allerede startet for disse 52 nyeste av Israels immigranter. Det har vært en følelsesladet og inntrykksrik morgen for oss alle sammen. Vi vinker farvel og ønsker dem alt godt i deres nye tilværelse.

› Selv om det er flere generasjoners lengsel som nå blir oppfylt, er det mange formaliteter som må ordnes.

HJEMME - MEN LANGT FRA FREMME!

I årevis ventet de under kummerlige forhold i Gondar i Etiopia. Nå fyller 600 nyankomne immigranter mottakscenteret Ibim i Sør-Israel. De har sovnet på jordgulv, laget mat på åpen ild, brukt oljelamper og hentet vann fra felles brønn. Nå skal barn, unge, voksne og eldre lære seg helt nye måter å leve på. Ibim, 3 km fra Gaza-grensen i Sha'ar Hanegav, nær Sderot, blir hjem for 600 immigranter de neste to-tre årene. Alle vil få hebraiskundervisning og lære om og delta i israelsk dagligliv og kulturelle aktiviteter.

Takk for din støtte til de etiopiske immigrantene.

Bruk giro vedlagt avisen eller send din gave til immigrantene på 3000 21 42828

HJELP JØDENE HJEM

Med et esel som veiviser til Jerusalem

– En av to ting kommer til å skje: Kanskje dør jeg? Eller drømmen om Jerusalem går i oppfyllelse. Motivasjonen var stor da 20-årige Roni Akale og hans venn startet på den strengt hemmelige turen fra Etiopia en dag for 30 år siden.

› Roni Akale (nr 2 fra høyre) gleder seg over å kunne hjelpe andre etiopiske jøder med å finne seg til rette i Israel. Her fra overrekkelsen av stipendier til immigranter fra Etiopia som studerer medisin. (Foto: ENP)

TEKST OG FOTO MONA Ø. BECK, JERUSALEM

I dag sitter 50-åringen lys levende og smiler varmt i generaldirektørstolen for Nasjonalprosjektet for det etiopiske samfunnet i Israel (ENP). Siden 2011 har han hatt ansvaret for at ungdommer med etiopisk bakgrunn ved 28 sentre over hele Israel skal ha mulighet til leksehjelp og sosial integrering slik at de raskt kommer på nivå med øvrige barn og unge i Israel. Resultatene så langt er meget oppløftende.

Månelys

Roni har syv brødre og en søster. De vokste opp i en liten landsby 13 kilometer utenfor Gondar. Familien levde et religiøst jødisk liv. Fylt av omsorg for hverandre og folkene i menigheten. Hver shabbat tok de med da-bobrød og mat som de delte med de fattige. En onkel hadde reist til Israel i 1955. Han

kom tilbake åtte år senere med mye kunnskap. Det ble opprettet undervisning for barna. Selv om ungene måtte arbeide med barnepass, gjete dyrene og arbeide på jordene hele dagen fant de også tid til å lære. Bestefaren var en åndelig leder og var opp-tatt av at barna måtte lære seg å skrive og regne. Men det fantes ikke elektrisitet i landsbyen, så Roni ventet til månen lyste såpass at han kunne gjøre lekser. Som 13-åring ble han sendt på kostskole i Addis Abeba. Tøffe år for en tenåring.

Hemmelig

Etter fullførte studier i økonomi, fikk han som 18-åring jobb som revisor på et regjeringskontor. I alle årene skjulte han sin jødedom. Etiopia var marxistisk og fiendtlig mot jøder. Etter to år hvisket en god venn: -

Nå er tiden inne. La oss reise til Jerusalem! De måtte finne en til å lede dem og ta med mat og drikke på ferden som bare skulle vare et døgn, ifølge lederen. Uttallige tanker slo ned i hodene deres. Hvordan stole på noen som helst? Og hva når de kom til Sudan?

Robbet

Lederen trakk seg, men sendte med dem et esel og en ung gutt som ikke kunne veien. De var nå fire menn og en kvinne som i nattens mulm snek seg i retning den sudanske grensen. Ingen visste noe, hverken foreldrene eller andre slektninger. Det ville økt faren for å bli oppdaget. Allerede første natten ble de utsatt for ranere. De stjal alt de hadde av mat, vann, eiendeler og penger. Ribbet sto de igjen, omgitt av løver, giftige slanger og hyener, men ga ikke opp. – Høyre eller venstre? Dere må stole på eselet, sa gutten. – Eselet kjenner veien. – Så vi hadde ikke noe annet valg, minnes Roni. Han forteller om mange farer underveis. – Vi voktet i ring rundt eselet for at det ikke skulle bli angrepet. Hørte løvebrøl og andre dyr i nærheten. Reisen varte tre døgn. Endelig krysset de grensen. Eselet hadde vært den beste los.

Overrasket

Her møtte de 64 andre unge flyktninger. Det fantes ikke mat, men vann var viktigst. De drakk seg utørste, fikk badet og vasket

› Som 20-åring bega Roni Akale seg på en ferd som etter tre måneder endte i Israel. Nå leder han integreringsarbeidet for unge etiopiere.

Det jeg gjør er min måte å gi tilbake til Israels folk fra Etiopia det Israel har gitt til meg

RONI AKALE

klærne sine.

– Plutselig fikk jeg øye på min egen bror! Det var utrolig, smiler Roni. I et følge som startet med 69 fortsatte de på en sti på vei mot Gadarif for ytterligere fem dagers vandring. Etter til sammen 800 kilometer fra start var de framme. Underveis var det tre som døde. De gravde graver til dem med bare hendene og begravelserne fant sted om natten.

Tre måneder

Da følget endelig, etter åtte dagers marsj – og ca 100 kilometer unnagjort per dag – kom til Gadarif, traff de på noen som diskret spurte om de var jøder. De viste seg å være tilknyttet Mossad, opplyser Roni. Dermed fikk de skjult oppholdssted, mat og litt penger. Roni måtte vente i Sudan i tre måneder før siste etappe kunne starte. Reisen gikk fra hovedstaden Khartoum, via Kairo, Paris og endelig; fremme i Jerusalem! Nærmest uten en tråd. Men med en visshet om

Minnedag for dem som aldri nådde hjem

Tusenvis av jøder fra Etiopia hadde møtt frem på Herzlfjellet den 8. mai for å minnes sine kjære som døde underveis på reisen til Israel. Minneseremonien har vært avholdt hvert år siden 2007.

TEKST OG FOTO MONA Ø. BECK, HOLON

Det var en alvorstynget president Shimon Peres som foresto kransedleggelse på vegne av staten. – Mange av dem som utvandret fra Etiopia klarte ikke reisen til sitt jødiske hjemland. I dag, på denne store minneseremonien, vil den israelske stat ære deres minne og deres tapperhet. Historien om "Exodus fra Etiopia" er et innkaplet etos i vårt folk, deres mot – deres ånd som var en kilde til stolthet, ikke bare for deres samfunn, men for oss alle. Her, ved siden av vårt nasjonale flagg, hilser vi dere alle. Her og nå, ved siden av dette monumentet (Theodor Herzls grav, red. anm.) bøyer vi våre hoder til minne om de etiopere som omkom på reisen til Israel. For oss er de helter som falt

på sin post, sa presidenten. Peres var bare en av flere ledere innen forsvaret, ulike organisasjoner og politikere som æret de døde med kranser og ærbødige hilser denne dagen. Blant dem var også den ferske knesetrepresentanten som første immigrantkvinne fra Etiopia; Pnina Tamano-Shata (32). Hun hadde dessuten sete nærmest presidenten under seremonien.

Flere talere kom med sterke historier og noen fortalte om sin store kjærlighet til Israel som selve drivkraften for å klare påkjenningsene fra de startet på deres livs reise og utvandret fra Etiopia. Da alle reiste seg og sang Hatikva, var knapt et øye tørt.

› Noi (41) til høyre, Rifka (33) og Avivit (32) t.v. kom i 1990, men mistet moren og to søstre i Sudan på veien til Israel. Noi mistet også sin førstefødte underveis. De bor i ulike deler av Israel i dag, men møtes så ofte de kan og priser denne seremonien slik at de kan komme sammen og minnes sine kjære.

Det anslås at rundt 4 000 døde underveis til sine forfedres elskede hjemland. Noen av dem vi snakket med, syntes det var litt merkelig at minnedagen sammenfalt med Jerusalem dagen som er en stor festdag til minne om syv-dagerskrigen i 1967 og gjenoberingen av Jerusalem, men de fleste fant det godt å starte med sorg og ende dagen i glede.

På Herzlfjellet er det nå en egen minnepark over de falne etiopiske jødene. ■

› President Shimon Peres sammen med første kvinnelige knesetrepresentant fra Etiopia, Pnina Tamano-Shata (32), til høyre.

› Barn og unge fra IBIM-senteret i Negev på tur til Jerusalem Zoo i november. (Foto: Jewish Agency).

at nå var han Hjemme!

Roni Akales livshistorie er verdt en bok. Det skal det også bli, lover han. I dag har han begge foreldrene som kom i 1989, og alle søsken samlet i Israel. Han er gift, har fire sønner i alderen syv til 19 år og bor i Ashdod.

Utrolig CV

Han gikk på ulpan (språkskole) i Haifa, ble offiser i Hæren og etter åtte år i Israel var det HAN som fikk æren av å ønske sine landsmenn velkommen til Israel på flyplassen under operasjon Solomon i mai 1991 – på amharisk, mimrer han. Her hadde han også en stor rolle med å assistere de 14325 nykommerne fra Etiopia i Israel. Etter militæret ble det Bachelor i sosialt arbeid ved Universitetet i Haifa i 1990 og senere tok han en Mastergrad i ledelse og forvaltning innen offentlig politikk ved Ben Gurion universitetet i Beer Sheba.

Gi tilbake

– I de jobbene jeg har hatt tidligere og ikke minst i den jeg har i dag, ville og vil jeg gjøre alt for å bidra til at jødene fra Etiopia etter hvert skal få en likestilt posisjon i samfunnet som alle andre her i Israel. Både sosialt, politisk, i internasjonale sammenhenger, innen utdanning og høyteknologi. Men det er ungdommen som er fremtiden. Foreldrene deres kan ikke hjelpe dem. De sliter med lave lønninger hvis de i det hele tatt har en jobb. Men ved å se at barna deres lykkes, så lykkes også de. Det jeg gjør er min måte å gi tilbake til Israels folk fra Etiopia det Israel har gitt til meg, smiler han før sekretæren nærmest må trekke ham ut av samtalen med HJH: – Undervisningsministeren venter på deg! ■

ENP ER DREVET AV:

- JFNA/ De jødiske forbund i USA
- Israels regjering
- Jewish Agency for Israel
- Den amerikansk jødiske Joint distribusjonskomiteen i Israel
- Keren Hayesod
- Representanter for etiopiske jødiske samfunnsorganisasjoner

Driver opplæringsaktiviteter for ungdom i gjennomsnittsalder mellom 13 og 18 år på 28 sentra fra Karmiel i nord til Beer Sheva i sør. Støtten fra Hjelp Jødene Hjem kommer via Keren Hayesod. En ny undersøkelse viser at de jødiske ungdommene med etiopisk bakgrunn som får leksehjelp ved de i dag 28 ENP-sentrene over store deler av Israel, snart har tatt igjen de øvrige på samme alder vedrørende alt fra kunnskaper til sosial adferd og trivsel.

ANTALL ETIOPISEKE JØDER I ISRAEL I DAG

- 125 500 fordelt over hele landet
- 103 000 under 45 år
- 50 000 mellom 0-18 år
- 17 800 mellom 13-18 år

4 500 av de mellom 13-18 år får assistanse på ungdomssentrene via ENP etter skoletid som i hovedsak består av undervisning i hebraisk, matematikk, engelsk, pc/computer samt allmenne fag.

Hjelper ungdom å velge

Når Sapir, Daniela, Eva og Hani kjeder seg om kvelden har de en fritidsklubb de kan gå til. Her treffer de venner og kan være med på aktiviteter som favner enhver interesse.

TEKST OG FOTO MONA Ø. BECK, LOD

Lod har i mange år vært kjent som en fattig by med mye kriminalitet. Slåssing, drap, fyll og narkotika blant de ulike minoritetene har vært et stort problem for innbyggerne såvel som for byens omdømme. Her bor et stort antall arabere, kristne og innvandrede jøder sammen med alle innfødte. I slutten av 2011 talte de til sammen 74 000.

Bortsett fra noen fargerike og opplyste bensinstasjoner oser byen av fattigslighet og nedslitthet. Selv om de voksne har sitt å stri med, er det barna og ungdommen som trenger støtte, omsorg og veivisere i livet. Det er også hva prosjektet handler om.

Valeria Volodarsky er ungdomsinstruktør og ansatt av kommunen ved fritidsklubben i Lod. Hun forteller at det ganske slitte huset de holder til i, blir brukt som møtested av byens pensjonister på dagtid, men på ettermiddagen og frem til midnatt på hverdager er huset åpent for all ungdom fra 12 til 18 år. Totalt er det rundt 200 unge som har funnet veien til fritidsklubben. Eller også: Klubbens ledere har funnet ungdommene og invitert dem med på laget. Femti meter bortenfor er det åpnet en ny klubb for litt eldre ungdom, men med samme mål: Hindre vold i Lod.

– De unge har selv malt og dekorert, de har plantet blomster rundt klubbhuset og de er med på spennende aktiviteter vi legger opp til, forteller hun.

– Hvem er de?

– De er barn av immigranter fra Russland, Etiopia, barn av innfødte samt arabiske barn. Hele spekteret. Vi finner dem på gaten, i parker, ja overalt. De fleste har problemer i livet sitt og i hjemmet, fortsetter Valeria.

Hun ramser opp:

- Fattigdom
- Foreldrene jobber til midnatt og barna må klare kveldene alene.
- Enslig forelder
- Foreldrene er syke og barna må hjelpe med alt
- Foreldrene er skilt
- Brødrene eller faren er i fengsel

- Nabolaget er fattig, og selv om de unge har ressurser, må de gå på de billigste skolene

Paradoksalt nok ble ordføreren i Lod dømt for korrupsjon for et par år siden og ble dømt til fire års fengsel. Dermed er Lod midlertidig satt under myndighetenes administrasjon – og for tiden uten en formell lokal administrasjon.

Men, det har ikke hindret fritidsklubben fra å gi ny livsgnist og optimisme til de unge! Her får de prøve seg på lokalt teater, de får snakke med voksne som forteller om hva som skjer i militæret, de får utvikle sine religiøse sider og ikke minst; de får lære om landet Israel. Men, viktigst av alt; de må lære seg å respektere hverandre, sin egen og andres forskjellighet, gi av seg selv og bidra med det de kan til å bygge opp det samfunnet de alle skal leve videre - og godt - sammen i.

– En gutt ville så gjerne oppleve å feire Pesach (den jødiske påsefeiringen), forteller Valeria. – Vi fant et hjem som mer enn gjerne ønsket gutten velkommen til å feire sammen med dem. Vi prøver så godt vi kan å finne frem til den enkeltes ønsker og behov, og vi gjør det vi kan for å tilfredsstille dem når vi ser at det er så dype ønsker fra våre ungdommer, sier hun.

Tre frivillige fra militæret stiller opp tre ganger i uken, og tre andre unge, ressurssterke frivillige møter de øvrige dagene. Da vi besøkte fritidsklubben var det en gjeng godt voksne menn i uniformer som stilte opp for en ung gutt som ville vite alt om militæret. Han håper at militæret kan bli hans redning til utdanning og et bedre liv.

– Og vi vil ta dem til steder som foreldrene aldri har hatt råd til å ta dem med til, fortsetter Valeria. – Vi har nemlig satt opp teaterturer til Jerusalem og Tel Aviv, og vi har satt opp andre turer også, slik at alle skal få komme seg ut av denne byen og få oppleve at Israel ikke bare er Lod. Nylig arrangerte vi en tur til det fantastiske lysshowet i Gamlebyen i Jerusalem. Disse turene er det mulig å gjennomføre takket være støtten fra HJH via Israel Association for Immigrant

Children (IAIC), jubler hun. Og legger til at gjennom teateraktivitetene på huset har de også avdekket flere talentfulle skuespillere som kanskje kan få sine drømmer oppfylt på en scene en vakker dag.

Valeria forteller at de en gang i måneden møter alle som er involvert i å skape en by uten vold. Skoleledere og alle organisasjoner som har intensjoner om å bidra til en bedre hverdag for barna, er med. – Det er ikke enkelt å samarbeide, forklarer Valeria, – for vi voksne er også vidt forskjellige, men vi har et felles mål: Å gi barna et liv uten vold, rusmisbruk og trakasseringer. ■

"BY UTEN VOLD"-PROSJEKTET

ble opprettet av myndighetene i Israel i samarbeid med Lod kommune i 2008. Lod var den åttende byen som kom med i samarbeidet. I dag har prosjektene økt til hele 98 steder over hele landet. HJH støtter Israel Association for Immigrant Children (IAIC) som igjen gir økonomisk støtte til dette tiltaket i samarbeid med Lod kommune og myndighetene.

DEMOGRAFI: I 2003 presenterte den israelske regjering

en rapport om Lods sosiale og demografiske problemer. Rapporten bemerket en høy forekomst av narkotikabruk og kriminalitet, et stort antall fattige og sosiale tilfeller (om lag 10 prosent av befolkningen), og trange og vanskelige levekår blant byens arabiske befolkning. Ifølge Israels statistiske sentralbyrå (CBS), var befolkningen i Lod i 2011 på 74000 innbyggere.

Utdanning:

Ifølge CBS, er det 38 skoler og 13 188 elever i byen. De er fordelt som 26 barneskoler og 8325 grunnskoleelever, samt 13 videregående skoler med 4863 elever. 52,5% av 12. klassinger var berettiget til et immatrikuleringsattest i 2001. (Obs: Tallene har trolig endret seg noe på disse årene. Kilde: Wikipedia. Red. anm.)

Vi har et felles mål:
Å gi barna et liv uten
vold, rusmisbruk og
trakasseringer

VALERIA VOLODARSKY

rett vei

► Daniela (12) fra Russland, Sapir (14) fra Etiopia, Hani (13) fra Lod, Eva (13) fra Canada storkoser seg med ungdomsinstruktør Valeria Volodarsky sine spennende aktiviteter.

► Sosialarbeider Dina Zohar (t.v.) på besøk sammen med direktøren for "By uten vold"-prosjektet i Lod, Dor Shaulov, en medarbeider som ikke vil oppgi navnet sitt, samt ungdomsinstruktør Valeria Volodarsky til høyre.

Vi skal både be og arbeide

Det er viktig for at vårt liv og vårt arbeid skal lykkes at vi både ber og arbeider!
Det gjelder både i åndelig og praktisk sammenheng.

AV TORBJØRN EKROLL

Vi kan ikke overvurdere hvor viktig bønn er for vårt liv og vår tjeneste for Gud og våre medmennesker,

Hva er så bønn til Gud?

Det er sagt og skrevet svært mye om det framover i historien, her vil jeg bare minne om et par viktige sannheter om bønn.

"Bønn er den kristnes åndedrett," sier Luther. Med det mener han nok at like livsviktig som åndedrettet vårt er for vårt fysiske liv, like viktig er bønningen får vårt åndelige liv! Jeg tror han har rett. Dette skulle være noe å tenke på. En oppfordring til å ta tid til bønn og ettertanke!

"Å be er å samtale fortrolig med Gud i sitt hjerte", sa Ole Hallesby. Det tror jeg også er svært viktig å huske på, bønnens hensikt er at den skal være kommunikasjon med Gud, vår skaper og Far.

Bønnen skal ikke være en enetale fra vår side, det viktigste ved bønningen er noen ganger at vi tar tid og har ro til å lytte til Guds tale til oss:

Gud gleder seg når vi mennesker ber om hans hjelp og gaver, men han vil gjerne også tale til oss, ha kontakt med oss.

Og så må vi ikke glemme å takke for Guds gode gaver!

Bønnen er både en gave og en oppgave!

En viktig oppgave for oss som er med i Hjelp Jødene Hjem-arbeidet, er å be for alle aktivitetene som skjer, både de som utfører arbeidet her hjemme i Norge og Israel og rundt i hele verden.

Den oppgaven er viktig sammen med givertjenesten, som er den oppgaven som de fleste av oss kan være med på!

Vi skal se stort på givertjenesten, den er en gudstjeneste, og det kreves at vi er TROFASTE OG UTHOLDENDE i den oppgaven.

Midlene våre er noe vi har fått, de er på mange måter et lån, noe av det vi har fått ansvar for, skal vi gi videre til andre som har behov! Det er en sentral tanke i kristen og jødisk tro og kultur.

Det må være rett å be som vi ofte gjør etter offeret i gudstjenesten. Av ditt eget gir vi deg tilbake, vel-sign oss og våre gaver!

La oss fortsatt være trofaste og utholdende i bønn og givertjeneste og annet arbeid for jødene og Israel!

Mange tusen nye immigranter vil gjerne komme "hjem" til Israel i år også, fra Etiopia og mange andre land. ■

Lod på vei mot en lysere fremtid

Humøret stiger og nabolaget i Lod blir stadig finere etter dugnadsoppussing.

AV MONA Ø. BECK

Direktøren for By uten vold-prosjektet i Lod, Dor Shaulov, er optimist.

Han sitter ikke på statistikken over synkende kriminalitet, for den ligger hos politiet, men det han kan fortelle etter halvannet år i sjefsstolen er at myndighetene virkelig har satsset økonomisk for en bedre fremtid for innbyggerne – og ikke minst de unge – i Lod. Dermed er det opp til direktøren og de rundt femti medarbeiderne som lønnes i prosjektet å vise at pengene brukes på riktig måte.

Kameraovervåking

– **Vi har** et budsjett på vel 16 millioner kroner (10 mill. shekel) øremerket dette prosjektet, forteller han.

– **Nesten halvparten** ble investert i installasjon av kameraer overalt i gatene og et kontrollrom med ansatte som på skift overvåker hva som skjer gjennom hele døgnet.

Vektene er på plass fra skolene åpner. De passer på at ungene ikke stjeler matpakker, penger eller mobiltelefoner fra medelever. I gatene går fem ansatte

sosialarbeidere for å snakke med ungdom som ikke har det så greit. De unge kan også ringe et nødnummer hvis de blir slått, hvis mor og far slåss, eller om de har andre problemer hjemme. I en egen "prosjektbil" – og i nært samarbeid med politiet – reiser sosialarbeiderne og henter ungdommene og finner ly for dem på et avtalt sted langt fra hjembyen. Slik får de støtte og hjelp, poengterer han.

Restaureringer

– **Vi har** restaurert store deler av

jernbanestasjonen, en rekke andre bygninger, to av våre fire klubbhus er restaurert nesten helt fra grunnen og dekorert, samt bygget opp fritidsarealer til aktiviteter som fotball, basketball og øvrige sportsaktiviteter, forteller Shaulov. Han tilføyer at alt er utført sammen med de unge slik at de skal få et eierforhold til byen sin, områdene rundt og ikke minst se at det går an å samarbeide med hverandre. Han legger også til at de arrangerer turneringer for å skape en aktiv, motiverende og positiv fritid. Et par av klubbhusene for de eldste

ungdommene opptil 19 år er åpne til klokken ett på natten. Ved siden av hyggelig samvær serveres det kaffe og mineralvann.

Takknemlig

– **Samarbeidet går** på tvers her i Lod, vi arbeider nært absolutt alle instanser og myndigheter. Alle har jo samme mål: En by uten vold, smiler han mens han takker inderlig for gaver fra HJH i Norge som bla skal gi ekstra opplevelser til ungdommen – til dem som så sårt trenger en ny giv. ■

EZRA - døråpner til Ritas nye liv i Israel

› David er utdannet innen økonomi, men er også psykiatrisk sykepleier, mens Rita i dag er sykepleier på akuttmottaket på Hadassah Ein Karem-hospitalet. Datteren Noa er familiens midtpunkt.

Rita (30) vokste opp i Minsk i Hviterussland. Som åtteåring forstod hun og tvillingsøsteren at de ikke hadde helt de samme mattradisjoner som andre familier. Men hvorfor skjønte de ikke. Honningkaker, fylt fisk (gefilte fish), sederfat til pesach, (men brød og ikke det usyrede brødet matza, minnes hun) samt en del andre retter som var ukjente for venner.

TEKST OG FOTO: MONA Ø. BECK, JERUSALEM

Foreldrene gikk til synagogen en gang i året for å notere seg hvilke datoer de ulike høytidene skulle feires. Først da jentene var 12 år gamle tok bestefaren initiativ til en jødisk søndagsskole hvor de deltok aktivt i alt fra bønner, sang, lek og lære. To ganger i året arrangerte Ezra leirer hvor de også deltok med stor entusiasme. Her fikk de jødiske venner, lærte om Israel og en ny identitet begynte å ta bolig i deres sinn.

Davidstjerner

Det var rundt 3000 jøder i Minsk på den tiden. Etterhvert fortalte de at de var jøder. Noen reagerte med vantros; de hadde hørt mye stygt om jøder, andre syntes det var spennende.

– Det er over hundre forskjellige nasjonaliteter samlet i Hviterussland, fortsetter Rita, og legger til at hun opplevde folk som tolerante. – Antisemittismen var ikke særlig synlig. Da far kom hjem fra besøk i Israel i 1995 og hadde kjøpt halskjeder med davidstjerner til oss fikk vi heller ingen sterke reaksjoner. Vel, noen trodde det var sataniske stjerner vi hadde rundt halsen, men det var nok av ren uvitenhet, smiler Rita.

Forelsket

Etter 9. klasse kunne de velge videregående skole for de to neste årene. Under registreringen første dagen, så de merkene med davidstjerner ved navnene deres. –Vi snudde i døren og dro rett hjem i sjokk,

forteller hun. De begynte deretter på en dypt religiøs jødisk skole, drevet av Habad, en retning innen jødedommen. – Vi fulgte deres religiøse opplegg. Gikk i synagogen, brukte sømmelige klær, alltid skjørt - og lærte mye. Men det var en spesiell politisk atmosfære der. I løpet av dette året var vi på vår første Israelstur, arrangert av Ezra. Vi var 16 år, visste masse om Israel, politisk og åndelig, og ble vilt forelsket i landet! Hit ville vi flytte! Vi hadde hørt om et program for studenter som kunne passe, men foreldrene våre satte foten ned. Vi var for unge mente de.

På skolen ble konflikten enda tydeligere, ettersom skolen ikke nødvendigvis støt-

tet at unge jøder flytter til Israel, fremfor å bygge et godt jødisk miljø i hjemlandet. – Skolen likte dermed ikke vår reise og heller ikke vår tette kontakt med Ezra og Israel og kastet oss ut av skolen i mars. Dermed satt vi hjemme og leste, men heldigvis var de så generøse at vi fikk ta eksamen. Og vi sto med glans! Siste året vendte vi tilbake til den gamle skolen, tok opp problemet med jødemerkingen av oss med rektor, og fikk begynne i en annen klasse. Men alle visste nå at vi var jøder, forteller Rita.

Endelig

Skolegangen var endelig ferdig, og nå sto to prikklike 18-åringer klare til å emigrere. Året var 2001. Opplegget for det første året

› Livnot er på plass for å hjelpe. Mye må gjøres, men det vil bli fint.

Gjenopprettet verdighet

Ikke alle klarer å holde sine hjem tilstrekkelig vedlike, og av og til blir de direkte helsefarlige å bo i. Det kan være mange grunner til at dette skjer, noen er syke og klarer ikke å passe på, andre har ikke råd. Noen ganger er det et jevnt forfall, mens andre ganger kan det skyldes ytre krefter som storm eller oversvømmelse.

TEKST OG FOTO: ØYVIND BERNATEK

Særlig hardt rammer dette i de familiene som også har barn og unge boende hjemme. Barna blir ofte isolerte fordi de føler at de ikke kan be med venner hjem. Flere av dem blir også syke av innneklimaet. Da er det godt å vite at det er noen som både kan og vil hjelpe dem uten at det koster dem noe. Livnot veLehibanot er en slik organisasjon.

Vi har støttet dem de senere årene for konkrete prosjekter, og vi har ved flere anledninger vært og sett hva de har utrettet ved en stor porsjon idealisme, gode avtaler med leverandører og flere frivillige fra utlandet. Hver gang jeg har reist rundt med dem, får

jeg nye både triste og gode inntrykk. Det er ikke lett å komme hjem til en familie som nærmest har mistet boevnen. Jeg føler meg selv litt som en inntrenger, særlig når du kan se barn som er flau over hvorledes det ser ut hjemme hos dem.

De gode inntrykkene kommer når jeg ser hvorledes det er blitt, ser barna som på ny smiler, og som kanskje for første gang kan invitere venner med hjem, når jeg møter familier som igjen føler at de har fått tilbake sin verdighet. Å være en liten del av dette gir mening. ■

var organisert via Jewish Agency – eller Soknot.

Først ulpan, hvor de var innkvartert på ti-mannsrom. Det var lite penger. Jentene fortvilte. Men de gjennomførte. Etter hvert dro Rita på kibbutz, mens søsteren kom seg inn som ungdomsleder for unge som ville flytte til Israel fra USA. Hun ble i USA i fire år. Rita var i Israel og ville avtjene verneplikt slik at hun bedre kunne komme inn i det israelske samfunnet, få israelske venner. Hun fikk tjenestegjøre på Sha'are Zedek-hospitalets dialyseavdeling i et helt år. Dette ga en viss inspirasjon til videre studier, men hun følte seg ensom og havnet blant mennesker som var høyt over hennes egen alder. Hun hadde fremdeles kontakt med Ezra. Ifølge direktør Danny Elinson hadde de gode samtaler og han tilbød henne en hybelleilighet i en bolig som Ezra eier i Jerusalem. Rita takket ja. Økonomisk støtte fra immigrasjonskontoret samt økonomisk støtte og psykisk hjelp fra Ezras medarbeidere – og indirekte fra HJH – hjalp Rita inn på en riktigere vei.

Utdanning

Foreldrene hjemme i Minsk hadde et soleklart utdanningshåp for begge sine døtre, og mente at nå hadde de hatt nok tid til å akklimatisere seg. Videre studier, formante

de. Dermed var det bare å sette i gang med forberedende til universitetet. Det tok Rita på et år i 2003-2004, og deretter bar det ut i fire års sykepleieutdanning. –Jeg måtte sette meg delmål og et endelig mål som skulle nås, koste hva det koste ville av krefter og slit, sukker hun. Hun innrømmer at det var både opp- og nedturer underveis.

Dere har gitt oss sjansen til å ta våre valg

RITA, FRA MINSK, NÅ JERUSALEM

Hun elsket å være med på Ezras halvårslige rundturer i Israel. Slik fikk hun nye venner og slik traff hun i 2007 han som skulle bli hennes ektemann. – Vi hadde vært på et par Ezraturer sammen, men plutselig SÅ vi hverandre, forteller hun med smil i øynene. David kommer fra Sibir og hadde ikke helt

bestemt seg for om han skulle emigrere ennå. Da han traff Rita ble avgjørelsen klar.

Familie

For snart to år siden giftet de seg. I dag har de datteren Noa. Besteforeldrene på farsiden bor i nabolaget, litt utenfor Jerusalem, og de stepper gladelig inn som barnepasere når skiftarbeide fører til at tidsklemma blir for stram for de unge. Storfamilien til Rita bor spredt omkring i Israel. De fleste kom på 90-tallet. Hun savner foreldrene. Moren kommer oftere og oftere på besøk, da hennes lille bedrift innen bygningsmaterialer i Minsk måtte legges ned på grunn av krisetider. Faren derimot, er 57 år, ingeniør og i full jobb. De ser ikke hvordan de kan klare seg i Israel uten jobber – og uten å kunne språket. Tvillingsøsteren tar mastergrad ved Myers-JDC-Brookdale Institute – ledende senter for anvendt samfunnsforskning som betjener Israel og den jødiske verden.

Størst

– Israel har uten tvil vært det største eventyret i mitt liv, smiler Rita. – Jeg må fremdeles jobbe hardt for å føle en sterk jødisk identitet, men det skyldes nok at våre foreldre holdt det skjult for oss i så mange år. Her i Israel lever vi et helt normalt liv, med jobber, regninger som skal betales, baby og

bleieskift. Men til dere i Norge som virkelig bryr dere om oss og bidrar til å holde liv i Ezras programmer overfor all jødisk ungdom: Ezras opplegg i Minsk gjorde oss bevisste. En stor del av meg er bygget opp av deres tilstedeværelse og det nye livet jeg plutselig var en del av. Dere har gitt oss sjansen til å ta våre valg. Gitt oss muligheten til å få en jødisk identitet og å finne oss tilrette i våre forfedres og vårt nye hjem: Israel. Takk! ■

FORELØPIGE BEVILGNINGER FOR 2013

IMMIGRASJON - ARBEID

ASSOCIATION FOR SOCIETY AND CULTURE	50000
KH FLYBILLETTER ETIOPIA	380000
MOVEMENT WITHOUT FRONTIERS	25000
KH ABSORPTION CENTERS	300000
YAD VASHEM	80000
TAU, STEPHEN ROTH INST.	40000
LIVNOT U'LEHIBANOT	120000

FØRSTEHJELP FOR NYE IMMIGRANTER

B'YACHAD	350000
KEREN KLITA	180000
KH SHELTERED HOUSING - AMIGOUR	100000
SELAH	350000

INTEGRERING

KATEF LEKATEF SHOULDER TO SHOULDER	60000
KH SHA'AR HANEDEV	120000
PNIMA CAUCASIAN + STIPEND	160000
SHILUV-TEVA VE-HARETZ	75000

UNDERVISNING

MACHANAIM	300000
ULPAN HALOM	380000

HELSE

DENTAL VOLUNTEERS	120000
HADASSAH ELDERLY WOMEN PROJECT	120000
SHA'ARE ZEDEK	120000
LADAAT - SHILO	90000
YAD SARAH	90000

BARN OG UNGE

EZRA	170000
ISRAEL ASSOCIATION FOR IMMIGRANT CHILDREN	300000
JERUSALEM FOUNDATION	75000

SUM

4155000

– En inspirerende måte å reise på

› Det er tid til å få med seg de viktige stedene. Bente og Jan Rødner (t.h.) ved klagemuren i Jerusalem, sammen HJHs daglige leder Eli Finsveen og Knut Finsveen.

Bente Rødner (60) reiser med HJH til Israel for tredje gang i år – dette til tross for at hun jevnlig reiser til Israel sammen med mannen sin, Jan Benjamin Rødner. De eier en leilighet i Jerusalem, så hvorfor vil hun reise med HJH også?

AV REBEKKA RØDNER

– Jeg kom til Israel første gang i 1972 og har siden vært i Israel utallige ganger. I dag har vi egen leilighet i Jerusalem, men på tross av det synes jeg det er spennende å reise med HJH. Det er interessant å se hva pengene man gir går til – og det er utrolig hvor mye de får ut av de kronene man gir, forteller Bente. – Ikke minst gir det innblikk i hva det trengs penger til i Israel. Tilfluktsrommene i Sderot er noe som opptar meg, for eksempel, eller hjelpemiddelsentralen Yad Sarah, drevet av frivillige og donasjoner – at slike ting hjelper vi her i Norge til med, staten rekker ikke til alt, heller ikke i Israel, sukker hun.

Bente synes det er flott å kunne se og oppleve på nært hold det vi leser om i nyhetsbrevene – og se på nært hold at prosjektene til HJH genererer frivillighetsarbeid i Israel:

– Selah, som hjelper ofre etter kriser og hvor HJH har sine fadderbarn – å, det var en sterk opp-

levelse å få komme og møte dem. Folk som skal overleve et terrorangrep, hvordan skal familien greie å komme ut av det? Vi fikk snakke med de ansatte på senteret – og de fortalte oss at de både mottar personer på senteret, men at de også drar hjem til dem. De slipper dem ikke før det går ok igjen! sier Bente fylt av begeistring.

– Hvordan opplever du det å reise med HJH?

– Jeg liker egentlig ikke å reise på gruppereiser, men det er noe annet å reise med HJH. Det er morsomt å reise med HJH fordi alle som er med er genuint interesserte og glade i Israel. Og vi kommer fra så mange forskjellige utgangspunkt. Det er alltid så mange hyggelige mennesker å møte – noen av dem holder man kontakten med resten av livet!

– Dessuten får jeg se helt andre ting på turen enn jeg noensinne ville ha fått sett selv som enkeltindivid. Det er inspirerende og

givende. Selv om det er mange opplevelser og det kan være mange ting på programmet, så velger jeg å være med på så mange ting som mulig – jeg vil ikke gå glipp av noe! smiler Bente.

– Er du ikke redd for å reise til Israel? Det er jo alltid så mye som ser ut til å skje der nede?

– Nei! utbryter Bente. – Det er faktisk ikke noe annet land jeg føler meg så trygg i som i Israel. Israel vet hva krig og terror er – og tar sine forhåndsregler. Det kan se skummelt ut med soldater og sikkerhetsfolk som sjekker alt, men akkurat det gjør at jeg føler meg trygg der – de vet hva de gjør! Dessuten stoler jeg på at HJH og Sabra Fokusreiser bringer meg der det er trygt og ikke reiser hvis det er fare på ferde. HJH tar ikke bare vare på prosjektene sine, men også på sine støttespillere og reisedeltagere, konkluderer hun. ■

Jeg liker egentlig ikke å reise på gruppereiser, men det er noe annet å reise med HJH

BENTE RØDNER

Hjelp Jødene Hjem i sosiale medier

Det siste året har HJH tatt flere steg for å være mer synlige på nettet.

AV REBEKKA RØDNER

Websiden vår blir stadig oppdatert og vi er aktive på facebook med egen facebookside. Dette kommer i tillegg til de månedlige nyhetsbrevene som våre givere mottar i posten, og som også blir lagt ut i pdf-form på internett.

Alle nyhetsbrevene kan leses på vår nettside – og også i vårt «bibliotek» på internett. Man kan også laste nyhetsbrevene til egen maskin, eller printe dem ut, og lese dem når det passer en selv best – uten å måtte være på nettet.

Facebooksiden er et flott medium for oss, hvor vi kommuniserer med våre støttespillere på en engasjerende og interaktiv måte. Det er en fin måte givere kan holde seg oppdatert på HJHs prosjekter – og få en daglig oppdatering om hva som skjer i Israel ellers. Det er også en måte man kan vise støtte til HJH på – selv uten å ha en eneste ekstra krone i lommen. Facebooksiden gir oss også en mulighet til å dele mer generelle Israel- og jødedomsrelaterte nyheter, som kan være av interesse for våre givere. Siden er dermed noe mer enn kun en informasjonskanal om HJHs arbeid, den er også en kilde til informasjon om det som skjer i Israel, om jødedom i Norge og ellers i verden. Du kan hjelpe oss ved å like oss på facebook – og spre ordet om HJHs gode arbeide videre på nettet. ■

HJH på nettet:

Website: www.hjhome.org
 Facebookside: www.facebook.com/hjelpjoedenehjem
 Nettbibliotek med HJHs nyhetsbrev i pdf: <http://www.issuu.com/hjhome>

Velkommen til en annerledes tur til Israel i høst

AV ELI FINSVEEN

HJH og MIFF (Med Israel For Fred) samarbeider også i år om en spesiell tur til Israel, der du i tillegg til det du forventer av en Israelstur, vil få møte nye immigranter og ansatte på prosjekter som HJH støtter. Det blir også foredrag av personer med god kjennskap til israelske samfunnsforhold. Tradisjonen tro skal vi også få oppleve en flott konsert sammen med immigranter fra

tidligere Sovjetunionen, med påfølgende forfriskninger og sosialt samvær. Kort sagt, med oss får du mulighet til å komme litt på innsiden av det israelske samfunnet, samtidig som vi besøker Bibel-historiske steder og viktige severdigheter. Det blir også tid til egen disposisjon så du kan gå på oppdagelsesferd på egen hånd, handle eller fordøye inntrykkene i fred og ro.

Turen går med rutefly den

16.oktober og du kan velge en ukestur til den 23. eller forlenge turen helt til den 26. Ida Husveg og Torbjørn Ekroll er erfarne reiseledere som vil sørge for et inkluderende og sosialt miljø. Birre Lindeborg, svensktalende, vil være vår lokale guide.

Kontakt Sabra Fokusreiser for program. Tlf 38 12 56 60. Se evt. annonse annet sted i denne avis. Du kan også lese mer på våre nettsider: www.hjhome.org ■

Gode resultater for fadderbarna

I mange immigrantfamilier i Israel er det det eldste søskenet som stepper inn i rollen som forelder og foresatt hvis tragedien rammer og forelderen/ eller faller fra på grunn av dødsfall eller annet. Ofte er disse familiene nye immigranter fra Etiopia – der søskenflokkene er større og båndet tett og nært.

AV REBEKKA RØDNER

Årlig arrangerer Selah en helg for slike søskenlede familier. Deltagerne blir delt opp i grupper slik at søsknene som har tatt ansvaret for familien kommer i en gruppe, mens deres yngre søsken kommer i en annen gruppe. På denne måten kan de enkelte søsknene snakke med andre barn og unge i samme situasjon og dele erfaringer, gleder og sorger med andre som kan forstå hva de går gjennom.

De som leder seminaret er godt kjent med den enkeltes familiesituasjon. De frivillige og ansatte i Selah orienteres ekstra grundig om alle de problemene barna har – gjennom barnas egen samtale.

Sammenkomsten i 2012 var i Jerusalem og ble ledet av

en blanding av frivillige og profesjonelle som snakker amharisk og hebraisk. Til alles overraskelse og glede kunne mange fortelle om gode resultater i skolen blant de yngre søsknene. Spesielt gledelig var det at mange av de eldre søsknene samtidig kunne fortelle at de også gjorde det bra – at de ikke satte livet på vent for å ta vare på småsøsknene og holde familien samlet.

Takket være Selahs støtte til dem, deres egen innsats, og våre mange faddere her i Norge går det bedre med mange av familiene. Og det synes både på humør og på karakterkortet. HJHs faddere gjør en uvurderlig forskjell i disse barnas liv. Tusen takk hver en av dere! ■

› Godt forhold mellom Selahs ansatte, frivillige og deltagere på seminaret fører til trygghet, nære bånd og fortrolighet.

Et evig minne i Jerusalem

Hjelp Jødene Hjem har lenge ønsket å finne en verdig måte å hedre dem som gir spesielt store gaver til vårt arbeid eller som testamenterer større beløp for vår virksomhet, og vi har ved dette også ønsket å kunne viderebringe en takk til dem fra Israel og det jødiske folk.

AV ØYVIND BERNATEK OG REBEKKA RØDNER

› Trygt inne i Jerusalems botaniske hage, blant blomster og trær som fantes på bibelsk tid i Israel, ligger "Eikestien". Her er HJH-medarbeider Rebekka Rødner på utflukt til Eikestien for å se minnesteinen, drikkefontenen og benken på vårt minnested og oppleve den rolige atmosfæren.

Trygt inne i Jerusalems botaniske hagen finner man derfor i dag "Eikestien" - Hjelp Jødene Hjem's eget minnested i Israel, og i Jerusalem. Her er det satt opp en minnestein med inskripsjon fra Salmenes bok 1,6: «For Herren kjenner de rettferdighets vei»

På denne minnesteinen vil vi sette inn navn på givere som på denne måten ønsker et evig minne i Jerusalem, enten for dem selv eller for noen de ønsker å minnes. Her finnes også en liten drikkefontene og en benk som står i skyggen av eiketrær; slike som også Abraham satt under da han mottok sine gjester i Mamre.

Denne delen av den botaniske hagen er viet floraen slik den var i Israel i bibelsk tid, og vi mener det danner en særskilt vakker og

innholdsrik ramme rundt minnestedet. Stedet er svalt om sommeren, for det ligger ved en liten bekk som renner nedover langs de bibelske vekstene. Ikke langt unna finner man vekster som i moderne tid er i fare for å bli utryddet i Midtøsten. Det er en vakker og rolig atmosfære på nettopp dette stedet, der man gjerne kan sette seg ned på benken og ta litt tid til å reflektere over livet.

På høstturen til Israel kommer vi til å besøke nettopp dette vakre stedet i den botaniske hagen i Jerusalem. Vi ønsker at dette skal være en måte for oss å være evig tilstedeværende - både i form av minnesteinen, og i form av våre stadige tilbakekommende besøk fra Norge. Det gjør stedet til et levende minne for oss og de rundt oss.

Vi har vært nødt til å sette en nedre grense for beløp som gis som gave eller arv og hvor det kan settes opp et navneskilt på minnesteinen, og denne er satt til 100 000 kroner.

Husk oss i livet – og i testamentet

Det å skrive testament kan være vanskelig både følelsesmessig og formelt, men det å ha tenkt igjennom og faktisk skrevet ned hvordan en vil ha det, og om det er spesielle formål en ønsker å tilgodese, er noe alle uansett alder burde gjøre. Når dette først er gjort på en riktig måte, så opplever mange det som en berikelse å vite at alt vil bli ordnet og fordelt på en verdig måte. For mange er det spesielt viktig å kunne bidra til å støtte gode veldedige formål. Testamentet må fylle de formkrav som er

fastsatt i arveloven, ellers er det ugyldig, og det er viktig å passe på at teksten ikke etterlater uklarheter. Det kan derfor være fornuftig å søke juridisk hjelp. Hjelp Jødene Hjem kan tilby råd omkring formål som kan tilgodeses gjennom oss, og vi kan henvisse til advokat som kan sørge for at alt blir gjort på riktig måte. Har du spørsmål, ring vårt kontor eller send brev eller e-post.

MØT ISRAELS IMMIGRANTER ANSIKT TIL ANSIKT!

Bli med på solidaritetstur 16. - 23./ 26. oktober i regi av Hjelp jødene hjem (HJH) og Med Israel For Fred (MIFF)

Hvordan opplever immigrantene møtet med fedrenes land? Og hvordan påvirker immigrasjonen landet?

Dette er en annerledes Israelstur: Et møte med dagens Israel - immigranter, profesjonelle hjelpere, engasjerte frivillige og myndigheter. Møter med mennesker med lokalkunnskap og forskjellig utgangspunkt. Til sammen danner de mosaikken Israel. Vi besøker Tel Aviv, Negev, Jerusalem og Tiberias. Valgfri forlengelse med tre dager i Galilea. Også mange kjente, bibelhistoriske steder står på programmet. Rik anledning til shopping, bading og sightseeing på egenhånd. Reiseledere er Torbjørn Ekroll og Ida Husveg.

Program: Sabra Fokus reiser, tlf. 38 12 56 60.
Eller les på HJHs nettside.

HJELP JØDENE HJEM